

Α.Π. 64949

Αθήνα 22 Οκτωβρίου 2019

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το όραμά μας για το Ελληνικό.....

<<Μιλάμε για ένα από τα μεγαλύτερα πάρκα στον κόσμο, για ένα πάρκο μεγαλύτερο από δύο εκατομμύρια τετραγωνικά μέτρα, για το ωραιότερο παραλιακό μέτωπο της Ευρώπης.....>>

Είναι μερικοί από τους χαρακτηρισμούς με τους οποίους επενδύτρια εταιρεία προβάλλει τη συγκεκριμένη επένδυση στον χώρο του Ελληνικού.

Διαβάζοντας κανείς τα παραπάνω εύλογα αναλογίζεται πως **το Απτικό τοπίο**, η Ακρόπολη των Αθηνών, ο Λυκαβηττός, ο Υμηττός, το παραλιακό μέτωπο, συνθέτουν ένα ψηφιδωτό μοναδικό, που δεν έχει ανάγκη για να φανεί και να φωτιστεί, από τα “φώτα” οποιασδήποτε φαντασμαγορικής και πομπώδους κατασκευής.

Η σχεδιασμός τόσο των κτιρίων όσο και του περιβάλλοντος χώρου, θα πρέπει να αποτελέσει ένα ενιαίο σύνολο και να γίνει προσπάθεια ώστε η συνθετική προσέγγιση να μην εμπεριέχει στοιχεία που θα μπορούσαν να απέχουν από βασικούς αρχιτεκτονικούς κανόνες που εκφράζει η Αρχιτεκτονική.

Η κατά την άποψή μας απρέπεια που διατυπώνεται, ως προς την έμπνευση για τον αρχιτεκτονικό σχεδιασμό, με παραλληλισμούς από μία λαμπρή περίοδο της Αρχαίας Ελλάδας, είναι ενδεικτική της απουσίας επιχειρημάτων για τις επιλογές που γίνονται, μας κάνει επιφυλακτικούς, αναμένοντας την οριστική πρόταση που θα παρουσιαστεί με σαφήνεια, πληρότητα και σεβασμό στον πολιτισμό και το περιβάλλον.

Ο τραυματισμός του τοπίου με την “εμφύτευση” ξένων στοιχείων που πιθανόν δεν θα σέβονται τον πολιτισμό μιας χώρας, με διαφαινόμενο τον κίνδυνο της μη αποδοχής και ενσωμάτωσης τους στον χώρο, δεν πιστεύουμε πως θα ικανοποιούσε το κοινό αίσθημα και θα έκανε το χώρο με οποιοδήποτε τρόπο ελκυστικό.

Μια δεύτερη σκέψη και αναθεώρηση πραγμάτων που εξελίσσονται με γρήγορα βήματα, ίσως σώσει καταστάσεις μέσα από έγκυρες διαγωνιστικές διαδικασίες, για τις οποίες πάντοτε προσπαθήσαμε και επιμένουμε στη θωράκισή τους.

Αναφερόμενοι πάντα σε ένα χώρο του οποίου τα πολύ ιδιαίτερα χαρακτηριστικά έχουν αναγνωρισθεί και επισημανθεί από όλες τις εμπλεκόμενες πλευρές, θα πρέπει να αναζητήσουμε και να απαιτήσουμε την παρουσία της Αρχιτεκτονικής, τη διαλεκτική σχέση που μπορεί να αναπτυχθεί με το τοπίο, επαληθεύοντας συνεχώς και έχοντας κατά νου την κλίμακα του συνόλου.

Η μνήμη και οι αναφορές που έχουν σχέση με τον χώρο του αεροδρομίου και την Αθήνα δεν πρέπει να χαθούν έτσι ξαφνικά, απαίδευτα θα λέγαμε, μέσα από μία διαδικασία “εξομοιωτή”, γιατί πολύ απλά έχουμε να κάνουμε με ένα τοπίο που αναγνωρίζεται από όλους ως μοναδικό και αυτό αρκεί.

Μια ιδιωτική ή δημόσια επένδυση αυτού του είδους, όσο μεγάλη κι αν είναι, πέρα από τις οικονομικές πτυχές της, κρίνεται και για το αποτύπωμα της στον χώρο και βέβαια όχι μέσω εικονικών προσεγγίσεων σε περιβάλλον αποστειρωμένο, χωρίς μνήμη και επίγνωση του τι γίνεται, πώς γίνεται και πού γίνεται.

Θα πρέπει να προστατεύει και να απεμπλέκει κανείς μια συνεπή αρχιτεκτονική πρόταση από τις οθόνες ενός “λογιστηρίου”.

Μια τόσο σημαντική πρόταση, που θα απορρέει μέσα από μια συνθετική διαδικασία όπου η **ανθρώπινη κλίμακα, ο πολιτισμός, το τοπίο και η ιστορία** συμπλέουν και διαμορφώνουν την ιδέα που αναζητά τη στιγμή της εκτόνωσης, απαιτεί κύρος σεβασμό και υπευθυνότητα.

Το ανάγλυφο, η μορφολογία του χώρου, ο πολιτισμός του τόπου, οι σχέσεις του έργου με το περιβάλλον, οι συσχετισμοί και οι ισορροπίες που καλό είναι να προστατεύονται, όπως και η ενσωμάτωση σε μία αρμονική συμβίωση, είναι στοιχεία που δεν θα πρέπει ποτέ να πάψουν να συνομιλούν μεταξύ τους και μία παρέμβαση σαν την συγκεκριμένη θα πρέπει να διασφαλίζει αυτή τη σχέση, να την καλλιεργεί και να την υπερασπίζεται.

Είναι αστείο να προσπαθήσει κανείς να στήσει ένα παιχνίδι ανταγωνισμού μεταξύ συμβόλων καθιερωμένων και αναγνωρισμένων από τη διεθνή κοινότητα, ως ανεπανάληπτα έργα αρχιτεκτονικής, γλυπτικής, έργα ενός Πολιτισμού που σημάδεψε τον τόπο μας και την ανθρωπότητα.

Η αρχιτεκτονική στην επικαιρότητα

Λίγες μέρες πριν συζητούσαμε, με πολλαπλές αφορμές, για τους Αρχιτεκτονικούς Διαγωνισμούς και για τα Συμβούλια Αρχιτεκτονικής.

Η επιλογή του Αρχιτέκτονα μελετητή από τον επενδυτή είναι προφανώς αναφαίρετο δικαίωμά του, όμως μία αρχιτεκτονική πρόταση αυτού του βεληνεκού «πακέτο» με έναν οικονομοτεχνικό διαγωνισμό, θα μπορούσε να είναι μια καταστροφική επιλογή.

Νομοθετικά αλλά και, κυρίως, δεοντολογικά, πολεοδομικά και αρχιτεκτονικά, τέτοιου μεγέθους έργα γίνονται με **παγκόσμιους Αρχιτεκτονικούς Διαγωνισμούς**, εγκρίνονται από επιτροπές ειδικών και εμπειρογνομόνων και αυτό το στάδιο, του Διαγωνισμού, είναι αποφασιστικό στην επιλογή της εταιρείας που θα κερδίσει οικονομοτεχνικά το έργο.

Ένας Διεθνής Αρχιτεκτονικός Διαγωνισμός θα μπορούσε να προστατεύσει και να ικανοποιήσει τον σκοπό του έργου, θα προσέλκυε το ενδιαφέρον των πλέον άξιων και διεθνώς αναγνωρισμένων Αρχιτεκτόνων, αυτή καθαυτή η διαδικασία θα γινόταν αντικείμενο δημοσιοποίησης ενός γεγονότος που θα κέντριζε το ενδιαφέρον, μαγνητίζοντας επισκέπτες από κάθε γωνιά της γης. Τα παραγόμενα από τους Αρχιτεκτονικούς Διαγωνισμούς έργα λειτουργούν σαν τοπόσημα, προάγουν επίσης τον αρχιτεκτονικό διάλογο και διαμορφώνουν το αισθητικό κριτήριο των πολιτών.

Έργα αξιολογικά και εμβληματικά έχουν πίσω τους συνήθως κάτι περισσότερο από μια έκδοση αδείας οικοδομής και μια γνωμοδότηση Συμβουλίου.

Εδράζονται πάνω απ' όλα σε ένα αυθεντικό στέρεο και αναγνωρισμένο ανθρώπινο Αρχιτεκτονικό υπόβαθρο.

Έργα όπως τα παρακάτω κατάφεραν μέσα από τη διαδικασία του Αρχιτεκτονικού Διαγωνισμού να βρουν μια πατρίδα να τα αγκαλιάσει, έγιναν μικροί φάροι στον φλοιό της γης, φωτίζουν και ανταλλάσσουν μεταξύ τους μηνύματα αισιοδοξίας, πολιτισμού, γνώσης και ελευθερίας. Είναι μια σπάνια και μοναδική ευκαιρία να αποκτήσουμε έναν δικό μας φάρο, ένα ακόμα στολίδι στο παραλιακό μέτωπο των Αθηνών.

- Το Κέντρο Heydar Aliyev, Μπακού, Αζερμπαϊτζάν της Ζάχα Χαντίντ.
- Το μουσείο του Κατάρ του Γάλλου αρχιτέκτονα Ζαν Νουβέλ.
- Η «Φωλιά του Πουλιού» που φιλοξένησε το 2008 τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Πεκίνου.
- Το μουσείο Guggenheim στο Μπιλμπάο.

- Η Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας.
- Το Μουσείο Oscar Niemeyer στην Βραζιλία.
- Η Sydney Opera House του Jørn Utzon.
- Το Centre George Pompidou στο Παρίσι του Renzo Piano.

Έργα που έχουν προκύψει μέσα από **Αρχιτεκτονικούς Διαγωνισμούς** έχουν εγγραφεί στη μνήμη του κόσμου, αποτελούν κομμάτι του πολιτισμού του τόπου όπου βρίσκονται και όχι μόνο, είναι αξιόλογα έργα και η ιστορία της αρχιτεκτονικής τα "αγκαλιάζει", τα τιμά, τόσο τα έργα όσο και τους δημιουργούς τους, για ότι προσφέρουν, όπου και αν βρίσκονται και ο κάθε άνθρωπος με τις αισθήσεις και την ψυχή του μπορεί να συμμετέχει και να τα κρατά ζωντανά.

Για το Διοικητικό Συμβούλιο ΣΑΔΑΣ – ΠΕΑ

Ο Πρόεδρος

Δημήτρης Ξυνομηλάκης